

Lumină lină

Α Ω

Buletin Parohial Berna - Fribourg - Basel

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale
și Meridionale
Protopopiatul Elveției

HRISTOS A INVIAT!

*Christ est
ressuscité!*

*Christ is
risen!*

*Χριστος
ανεστη!*

*Christus ist
auferstanden!*

*Cristo è
risorto!*

*Χριστος
воскрес!*

numărul aprilie 2006

Hristos a înviat!

Învierea Domnului, este sărbătoarea cea mai luminoasă a creștinătății și temelia credinței noastre.

Prin Învierea Sa din morți, Iisus Hristos ni se descoperă în mod desăvârșit a fi Dumnezeu adevărat. În marea Sa dragoste, prin mila, bunătatea și blândețea fără măsură pentru oile cele pierdute, Dumnezeu ia suferința noastră și chiar moartea asupra Sa, pentru a ne aduce lumina: o altă lumină, Lumina vieții în Hristos, cea prin care vedem sensul a tot ceea ce Dumnezeu a creat și în primul rând sensul vieții noastre, acela că nu suntem făcuți pentru moarte, ci pentru viață. Primim lumina lui Hristos la Botez, apoi venim din nou să o căutăm, simbolic și real în același timp, în noaptea de Paști, an de an. Dar este numai pentru a ne aminti și crede că această lumină este de fapt în noi.

În noaptea sfântă a Învierii, lumina lui Hristos rămâne din nou cu mare putere în sufletele noastre însetate, pentru că Îl căutăm și Îl dorim pe Hristos, Cel pe Care L-am primit și urmat la Botez, și care ne caută El Însuși și ne luminează iadul

și moartea noastră prin Învierea Sa. Lumina harului și a prezenței lui Hristos o trăim și o avem și atunci când, după ce am pierdut-o prin păcat și prin uitare, sau căutând neștiutori doar lumina care vine din înțelepciunea acestei lumi, ne punem la picioarele Crucii lui Hristos și înțelegem dragostea nesfârșită pe care ne-o poartă, văzând dincolo de Cruce, de Golgota, zorii fericirii veșnice care ne așteaptă prin Învierea Lui.

Din suferința și agonia Crucii, din întunericul mormântului, va răsări Lumina cea neînserată a Învierii. Moartea devine acum doar o trecere spre Viață. Porțile iadului s-au sfărâmat, iar acolo pătrunde lumina Dumnezeirii. Și toate, până și iadul, vor fi scăldate în lumina Învierii.

Pentru a fi lumină și a o răspândi în jur, trebuie mai întâi să avem Lumina. Pentru a o avea, trebuie să o căutăm. Pentru a o căuta, trebuie să știm unde. Iar Lumina este Hristos Însuși, Care trăind în noi face din fiecare o lumină a lumii.

† **Mitropolitul Iosif**

Iubiți credincioși,

Vestea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos a adus mare bucurie și speranță tuturor celor care L-au cunoscut, iar nouă, celor botezați în numele Sfintei Treimi, ne dăruiește certitudinea că viața va continua și după moartea noastră pământească. De aceea, Paștile sunt pentru noi nu doar o sărbătoare, ci reprezintă bucuria cunoașterii vieții de veci în Hristos și împreună cu El. Răscumparați prin și pentru Înviere, suntem chemați să nu mai zăcem în păcatele noastre, să ne depășim pe noi înșine, să trăim înnoirea vieții, fiind ridicați la demnitatea de locuitori cerești ai pământului, înduhovnicind și sfințind totul în jurul nostru.

Prin Înviere, lumina și mila lui Dumnezeu s-a revărsat asupra lumii, moartea a fost învinsă, iar Viața a răsărit din mormânt. Pentru aceasta, prin glasul slujitorilor ei, biserica ne cheamă în noaptea de Paști, prin cuvintele: „Veniți de luați lumină!”, veniți ca să-L primiți pe Hristos, să luați lumină din Lumina Lui, veniți să împărtășiți Adevărul, Înțelepciunea, Iubirea aduse de El în lume. Nu lumina fizică a lumânărilor este cea pe care o vestim noi și nu la aceasta se limitează Lumina de Paști.

Iisus Hristos este Lumina lumii, care a biruit întunericul și moartea. Adevărul a învins minciuna și viclenia. Iubirea a

biruit răutatea, ura și răzburarea. Învierea Mântuitorului este izbânda dragostei, a credinței și a nădejzii vieții noastre.

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem „Fraților!” și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moarte pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le!

Să ne ajute bunul Dumnezeu să prăznuim cum se cuvine, zilele sfinte ale Paștilor, după toată tradiția noastră creștinească și românească. Să înălțăm un gând curat de rugăciune, către Hristos cel înviat din morți, pentru neamul nostru și pentru toți fiii acestuia, aflați în țară sau peste hotare. Să ne înmulțim rugăciunea, fapta cea bună și participarea noastră la sfintele slujbe.

Să trăim cu adevărat ca „fii ai Învierii”, mărturisind cu viața și cu faptele noastre că suntem următori ai lui Hristos și că, într-adevăr, credem în minunea Învierii Lui.

Fie ca lumina Învierii lui Hristos să strălucească de-a pururi în sufletele noastre, iar Hristos cel înviat să ne ocrotească, să ne binecuvinteze cu pace, sănătate și spor duhovnicesc.

Hristos a înviat!

Preot Gheorghe Laurențiu Precup

Marketing duhovnicesc

Sperăm din toată inima că ați observat că suntem deja la al doilea număr al buletinului parohial. Această speranță nu este lipsită de emoții întrucât redacția nu a fost vizitată de nici un destinatar al primului buletin. În urma unei ședințe fulger am concluzionat că această situație puțin mulțumitoare este generată de lipsa unui “departament de marketing” în cadrul parohiei, care să dezvolte strategii moderne, adaptate realității.

Vă surprinde această analiză rece și oarecum comercială? Ei bine, avem o veste bună: cei numiți în posturile de marketing, motivați de noile responsabilități primite, deja au decis să lanseze un nou concept de asigurare, mulat perfect pe gustul consumatorului mediu din Elveția.

Înainte de a proceda la o descriere sumară a acestei viziuni vă rog să îngăduiți câteva cuvinte despre sistemul de asigurări și stilul de viață din țara în care locuim.

Conform unor studii efectuate de instituții prestigioase, elvețienii sunt poporul cel mai asigurat din lume. Atunci când ții sub control surprizele neplăcute, când geniul omenesc face ca imprevizibilul să nu mai creeze angoașe, este dificil să nu fi fericit

sau să nu ai poftă de viață. Ne asigurăm prin propria noastră voce liberă nu numai acolo unde statul, cu bunăvoința lui binecunoscută, ne obligă a o face ci și acolo unde în mod natural numai Dumnezeu își poate manifesta grija.

Rezultatul? Convingerea că suntem stăpânii vieții noastre și asigurați pentru ziua de mâine, că poftele și nevoile noastre zilnice trebuie satisfăcute, că nu mai depindem de așa-zisele capricii ale naturii, că suntem eliberați de constrângeri, liberi să credem și să facem ceea ce vrem. Noi și copiii noștri trăim în răsfaț și ghiftuială, incapabili să înțelegem realitatea lumii care ne înconjoară și problemele dinlăuntrul nostru. Credo-ul zilei este «trăiește în prezent, distrează-te, relaxează-te, simte-te confortabil!». Pentru un control liniștitor asupra stărilor ce ne definesc credo-ul, au fost inventate, cu cele mai bune intenții, asigurările și re-asigurările de sănătate, imobiliare, asigurările juridice, casco, de viață.

Din dorința de a oferi consumatorilor o paletă cu adevărat completă, departamentul nostru de marketing dorește să vă propună, în premieră cel puțin națională, o asigurare de viață după moarte. Da, oameni buni! Exact asta ne lipsește. Dacă priviți atent, toate celelalte tipuri de asigurări existente pe piață se

preocupă doar de viața noastră pământească, de bunăstarea trupului nostru, însă nici una nu poate pretinde competențe dincolo de sfera vizibilului. Ele sunt rezultatul venerării eului și al orientării atenției exclusiv spre propria persoană. O astfel de viață centrată asupra sinelui ne plasează în afara unei înțelegeri minime a vieții spirituale, fiind în pericol să dezvolte o formă de auto-satisfacere chiar și atunci când vrem să ne apropiem de cele ale duhului.

Credem că noul nostru produs, asigurarea de viață după moarte, este competitiv și că își poate găsi un loc pe piață. Partea mai dificilă se relevă prin faptul că, fiind atât de valoros, nu este un

produs ieftin, iar efortul obținerii lui trebuie însoțit de multă dăruire și de implicare totală. Parohia noastră include în pachetul de oferte o discuție preliminară asupra conceptului, urmată de o îndrumare atentă și de-o susținere frățească. Ne așteptăm din partea dumneavoastră la o exersare progresivă și îndelungată, condiții absolut necesare pentru a putea beneficia de avantajele acestui produs care, utilizat conform recomandărilor, ne va transforma încetul cu încetul modul de viață.

Hristos este Cel care ne asigură, și nu putem trece cu vederea o asemenea recomandare împăratească.

Mircea Ianculescu (Marly)

Pomul vieții

În rai fiind, dorit-a Adam primirea cunoștinței celei bune sau sfințenia și asemănarea sa cu Dumnezeu în alt mod de cum voința Domnului era și „în loc să-și îndrepte iubirea spre Dumnezeu, Care există veșnic, și-a îndreptat-o spre trup, care nu poate exista veșnic prin sine.” (Sf. Maxim Mărturisorul)

A dat Domnul lui Adam în Eden poruncă și i-a zis: „Din toți pomii din rai poți să mănânci. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” (Fc. 2, 16-17). Și nu l-a oprit pe acesta a se atinge de pom din pricină că rodul lui ar fi fost rău, ci pentru ca dulceața acestuia să nu-l ducă pe om la rătăcirea și uitarea de Domnul său.

Am postit și noi în aceste zile, nu pentru că mâncarea de la care ne abținem ar fi rea, ci pentru a da prioritate hranei celei duhovnicești și pentru a pofți mai mult cele care dau desfătare spirituală. Arătăm

astfel că rațiunea noastră trebuie supusă Domnului și nu firii celei căutătoare de plăcere și că suntem în căutarea mai întâi a Celui cu adevărat de dorit. Prin post arătăm lui Dumnezeu că nu dorim viața ca supraviețuire o dorim noi, ci pe cea dată de El prin Înviere. Să facem din postul nostru o conștientizare mai adâncă a atitudinii față de Dumnezeu, a scării noastre de valori. Cum să ne salvăm dacă nu prin gustarea din Viața cea adevărată. Hristos este Cel care a murit în locul nostru și Cel de a Cărui Moarte și Înviere trebuie să ne legăm și în care am și pus început prin botezul nostru când „prin iubirea sa față de Dumnezeu, omul se înalță în Dumnezeu, iar prin iubirea Sa față de om, Dumnezeu Se sălășluiește în om.” (Sf. Maxim)

Împărtășania pe care o primim la Sf. Liturghie este unire cu Hristos, este merinde pentru viața veșnică. Dacă Adam a fost oprit a mânca în rai din pom, azi noi suntem îndemnați a mânca din Pomul vieții, după cum Însuși Hristos spune: „Eu sunt pâinea vieții... Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 48; 54)

Liturghia boltește Cerul, căci cerul e acolo unde este Hristos. Minunea euharistică este realitatea ce mijlocește Învierea, loc unde inima și altarul devin porți ale aceleiași prezențe iubitoare divine prin care ne câștigăm curăția și libertatea.

Adrian Roman (Fribourg)

Învierea la români

Când cântă cocoșii de miezul nopții, atunci unul dintre veghetorii de lângă biserică începe a pușca de mai multe ori, dând prin aceasta de veste credincioșilor să se scoale și să se adune cu toții la biserică, pentru a participa la Sfânta Înviere.

La auzul împușcăturilor, toți se ridică, se spală cu apă proaspătă și curată, se îmbracă cu hainele cele mai noi, mai bune și mai frumoase ce le au, ia fiecare un ou roșu, una sau mai multe monede de argint sau aur și un fir de busuioc. După aceea, spunând fiecare o rugăciune, ia farfuria cu pască și, oricât de împotrivoare ar fi vremea, pornesc cu toții către biserică, mai puțin cei bolnavi, cei neputincioși și copiii cei mai mici.

Cu toții merg pentru a-L lăuda și preamări pe Dumnezeu, care i-a învrednicit a petrece cu sănătate Postul cel Mare, ajungând să trăiască ziua mult dorită și așteptată, ziua Învierii. Totodată, ei au conștiința că acela care nu merge de Paști la biserică, se îmbolnăvește și petrece până la Paștile din anul viitor în tot felul de boli, neajunsuri și nevoi.

Când sosește preotul, biserica e plină. Îmbrăcându-se în veșminte strălucitoare, preotul vine în fața credincioșilor și, spunând *Veniți de luați Lumină!*, îi cheamă să primească lumina Învierii lui Hristos, pe care toți o împart celor din jur.

Purtând Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie și o lumânare aprinsă, preotul iese afară împreună cu tot poporul, cântând: *Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, iar*

pe noi, pe pamânt, ne învrednicește, cu inimă curată să Te slăvim. Atunci când preotul spune *Hristos a înviat!*, toți credincioșii țin o lumânare aprinsă în mână și răspund în cor: *Adevărat a înviat!* Se intră din nou în biserică, unde se continuă slujba Învierii, iar după încheierea

Liturghiei de Paști, toți pleacă acasă cu lumânarea aprinsă.

Așa voi face și eu, spunându-vă *Hristos a înviat!* și sper ca de Înviere să primesc cât mai multe răspunsuri de la dumneavoastră, cei care veți fi prezenți în biserică, în noaptea sfântă a Învierii.

Alin Filipescu (Berna)

Psihologie și Ortodoxie

O, Medic iubitor de viață și singur milostiv,

Care fără plată, pe cei bolnavi și răniți îi vindeci,

Vindecă rănilile mele!

Picură-Ți uleiul harului, Dumnezeuul meu,

Și unge rănilile mele și le curățește!

Sf. Simeon Noul Teolog

Nu este pe pământ nici un om pe care să nu-l atingă bolile și necazurile. În astfel de condiții, apeleaza la medici pentru vindecarea trupului. Pentru vindecarea psihicului merge la medici psihiatri sau psihologi.

Calea către vindecarea sufletului este creștinismul. Preotul nu are numai misiunea slujirii, ci și pe cea terapeutică. El are de la Dumnezeu marea harismă a vindecării. Momentul spovedaniei, prin efectul catarctic, are o funcție terapeutică. Atunci când omul se spovedește sincer, el urcă o treaptă în însănătoșirea sufletului.

Prin prisma Ortodoxiei, vindecarea omului reprezintă întoarcerea lui la comuniunea cu Dumnezeu și trăirea fericitei stări a

îndumnezeirii. Omul nu are vecin decât pe Hristos. Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria. Poate că singura definiție completă a omului este dată de teologie: omul este ființă religioasă. Psihologia, științele sunt ancore în viața omului. Singură credința este descoperitoarea căii adevărate, care este calea spre Dumnezeu.

Am în minte îndemnul «cunoaște-te pe tine însuși» ca să pătrunzi la cunoașterea celor din jur. Am înțeles însă că nu te poți cunoaște singur. Cunoașterea vine numai prin revelație, iar aceasta vine de la Dumnezeu.

Ortodoxia nu este numai teologie, este totodată și adevărata psihologie și umanism autentic și sociologie. Este un diamant care reflectă prin toate laturile adevărul. Să cunoaștem deci Ortodoxia noastră. Nu teoretic, ci să o simțim și să o trăim în toată profunzimea ei. Doar așa vom putea să o provocăm și să-i arătăm valoarea. Ortodoxia noastră nu este muzeu, nu este trecut, ci viață, creație și strălucire. Este marele nostru ideal, este nădejdea prețioasă a mântuirii noastre. (Cuv. Efrem Atonitul)

Nicoleta Meyer Vintilescu
(Servion)

Mărturisire

Scriu astăzi, aici, în semn de aducere aminte. Au trecut doi ani de la înființarea parohiei noastre din Basel. Slujbele au fost săvârșite la început în biserica Petru și Pavel din Allschwill, o biserică frumoasă, în care, din nefericire, nu am reușit să rămânem mult timp din cauza chiriei ridicate. Locul de cult a fost apoi mutat la capela căminului studentesc din Herbergasse.

Slujbele s-au săvârșit cu regularitate și cu o ținută impecabilă, făcându-mă să uit că nu sunt acasă... Eram acasă, purtată de mesajul Sfintei Liturghii și de faptul că împărtășeam împreună cei de o limbă și de o patrie un moment unic, un moment de prezent, de eternitate poate.

Biserica n-a reprezentat însă numai un loc de cult. Mărturisesc că nu sunt o credincioasă ardentă și că mă simt bine la biserică și din motive sociale. Am întâlnit grupuri de copii, de tineri, de adulți, și am comunicat cu ei în orele de agapă. Cu toții păreau mulțumiți. Mă gândesc atât la cei credincioși, cât și la cei care nu și-au găsit încă locul în lumea de aici și la cât reconfort le poate oferi biserica.

Sfintele Slujbe, în special Sfintele Liturghii oferă prilejul de a trăi marea transformare, de a ne adăpa direct de la sursă cu învățăturile

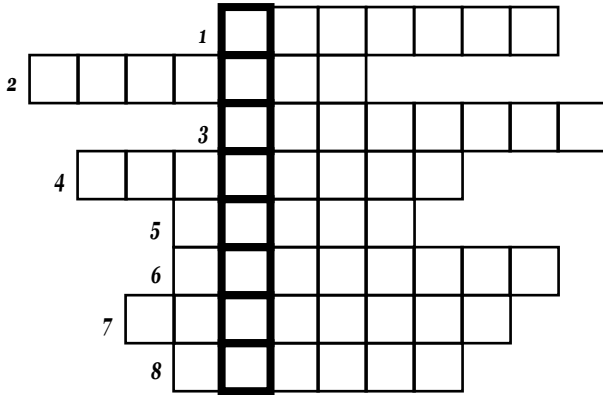
bisericești, de a împărtăși reciproc experiențe personale, de a transmite copiilor credința strămoșească, parte a identității noastre, pe care „cei pribegi pe un alt pământ“ – cum spune poetul Lucian Blaga – o pot dăruii copiilor lor ca pe o bogăție culturală.

Biserica este o remarcabilă realizare pentru toți cei ce se află departe de țară. Noi înșine am simțit lucrul acesta. Gospodărirea bisericii, cu toate cheltuielile pe care le presupune, este în mâinile noastre și în puterea noastră. Mă gândesc cum să fac să particip, în modul cel mai eficient cu putință, la menținerea ei. Deocamdată, activitatea bisericii este restrânsă la Sfânta Liturghie, vecernie cu cateheze și Sf. Taine. Cu timpul, văd însă planul ei extins și la alte acțiuni instructive și folositoare.

Îmi doresc ca în viitor să-mi creez un spațiu interior, în care să înscriu definitiv biserica. Un spațiu de angajare, de încredere la bine și la rău. Să știu de ce are nevoie și să răspund fără a-mi pune întrebări, așa cum nu-mi pun întrebări atunci când respir. Așa cum sunt angajată în cheltuielile obligatorii ale societății, tot așa îmi doresc să mă angajez cu entuziasmul meu și cu o parte din finanțele mele, la înflorirea bisericii întru ajutorarea noastră și a generațiilor care se vor bucura de ea.

C. F. (Basel)

Cuvinte încrucișate

Orizontal:

1. Cine a vestit femeilor Învierea lui Hristos?
2. Desert tradițional de Paști.
3. Slujbă de seară în Biserica Ortodoxă.
4. Cum se cheamă săptămâna de după Paști?
5. Slujbă din Săptămâna Mare.
6. Ce se cântă la biserică în Vinerea Mare?
7. Numele unui sfânt mucenic.
8. Cel pe care Pilat l-a eliberat în locul lui Hristos.

Vertical:

Cea mai mare sărbătoare creștină.

Ghicitori

Sunt din ceară de albină,
De m-aprinzi, aduc lumină!

Mama sau bunica-l face,
Îl frământă și îl coace.
Cu stafide, nuci sau mac.
Ați ghicit! E ...

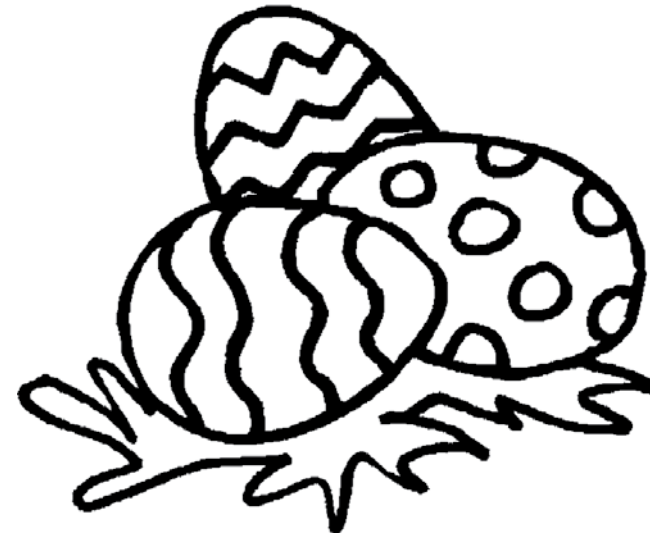
Numai bine îți aduce,
Știi că se numește

E deschisă orișicui,
Este „Casa Domnului”.

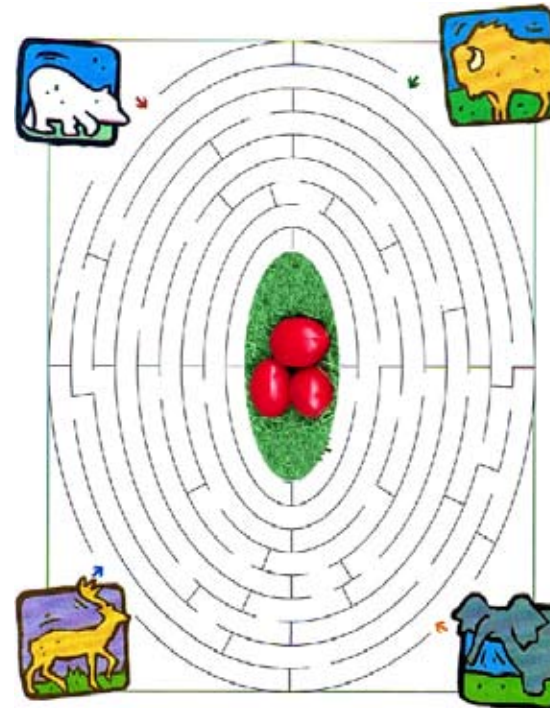
E trimis de Dumnezeu,
E ocrotitorul tău.
Totdeauna ți-e aproape
Și în zi și-n miez de noapte;
Te va însoți mereu
Și la bine, și la greu!

Fiecare zilnic spune
Domnului o ...

Colorați!

Labirint

În ziua de Paști

de Elena Farago

Toți copiii azi se-mbracă
Cu ce au ei mai frumos,
Și părinților le cântă
Învierea lui Hristos.

Și la masă ciocnesc, astăzi,
Toți copiii cei cumiți,
Oua roșii și peștrițe
Cu iubiții lor părinți.

Toți copiii azi sunt darnici,
Căci ei știu că lui Hristos,
Îi sunt tare dragi copiii
Cei cu sufletul milos.

Calendarul și data Paștilor

Acest articol se dorește o scurtă prezentare a istoriei celor trei calendare creștine: *iulian*, *gregorian*, *calendarul nou* sau *îndreptat* și a modalității de stabilire a datei de sărbătorire a Sfințelor Paști. Este cunoscută neconcordanța între calendarul civil și timpul astronomic (calendarul civil este mai lung decât cel astronomic) și faptul că în decursul secolelor această neconcordanță generează câteva zile diferență.

În anul 46 î.Hr., astronomul alexandrin Sosigene, pe vremea împăratului Iulius Cesar, a făcut prima corectură, stabilind ca din patru în patru ani, calendarului civil, să îi fie adăugată o zi. Calendarul stabilit de Sosigene și preluat de creștini s-a numit calendar *iulian*,

după numele împăratului. Acest calendar neglija o mică diferență, de 11 min. și 15 sec. pe an. După 384 de ani, decalajul a ajuns de trei zile, fiind anulat în 325, prin hotărârea Sinodului de la Niceea.

În 1582, se acumulasera din nou 10 zile; Conciliul de la Trident a impus regândirea sistemului de calcul pe o perioadă mai îndelungată. Noul calendar s-a numit *gregorian*, după numele papei Grigorie al XIII-lea, cel care a prezidat conciliul. În secolele XVI-XVII, calendarul gregorian a fost adoptat de toate bisericile protestante și catolice din Apus.

Bisericile Ortodoxe n-au acceptat reforma gregoriană din sec. XVI din motive de ordin confesional și au menținut calendarul iulian care se va numi și „stil vechi” sau ortodox, prin opoziție cu cel Gregorian, numit și „stil nou” sau catolic.

De la sfârșitul secolului al XIX-lea, calendarul gregorian a fost adoptat oficial, în viața civilă, de

toate statele popoarelor ortodoxe (Bulgaria și Rusia în 1918, Serbia și România în 1919, Grecia în 1923) determinând Bisericile Ortodoxe să îndrepte calendarul bisericesc. În 1923, Congresul Bisericilor Ortodoxe din Constantinopol a hotărât o nouă îndreptare a calendarului, printr-un sistem de calculare a anilor bisecți mai bun decât cel gregorian. Prin noul calcul, se asigură coincidența anului calendaristic cu cel solar pe o perioadă de 4400 de ani.

După congresul din Constantinopol, bisericile rusă, sârbă, Patriarhia Ierusalimului și mănăstirile de la Muntele Athos (cu excepția celei de la Vatoped) s-au împotrivit adoptării calendarului îndreptat, iar în unele din bisericile care au adoptat noul calendar (inclusiv în Biserica Ortodoxă Română) au apărut mișcări schismatice. Refuzând calendarul îndreptat, ele păstrează până în zilele noastre vechiul calendar; ei sunt numiți „stiliști” sau „Biserica de rit vechi”.

Pentru a nu se produce o schismă ireparabilă în cadrul Bisericilor Ortodoxe, la Moscova, în 1948, s-a convenit ca toate Bisericile Ortodoxe să prăznuiască Paștele după calendarul Iulian și aceasta până când vor accepta, de comun acord, o altă modalitate de calcul. Problema uniformizării calendarului se află pe agenda de lucru a viitorului Mare Sinod Ortodox.

Până la stabilirea unei date comune, creștinii romano-catolici

și protestanți serbează Paștele în cadrul calendarului gregorian, iar ortodocșii îl serbează în cadrul calendarului Iulian.

Este însă foarte important să știm că la Sinodul I Ecumenic din 325 de la Niceea s-a dorit stabilirea unei modalități de fixare a datei Sfințelor Paști. Potrivit hotărârii acestuia, întreaga creștinătate urma să serbeze Paștile în prima duminică după lună plină, urmând echinocțiului de primăvară (stabilit tot de sinodul I ecumenic pentru data de 21 martie). În anii în care această duminică ar corespunde cu Paștile iudaic (14 aprilie), Paștile creștinilor trebuie să se amâne pentru duminică următoare.

Din cauza decalajului dintre cele două calendare folosite pentru stabilirea datei Paștilor, data echinocțiului de primăvară este diferită și anume: calendarului gregorian (folosit în Biserica Catolică, Protestantă) îi corespunde 21 martie, iar celui iulian (Biserica Ortodoxă) îi corespunde 3 aprilie.

Astfel, anul acesta, prima lună plină după echinocțiul de primăvară, a fost în 13 aprilie, potrivit celor două calendare, iar prima duminică este 16 aprilie. Dat fiind faptul că în această perioadă se serbează și paștele iudaic, Biserica Ortodoxă hotărăște amânarea sărbătoririi Paștilor cu o săptămână, pentru duminică 23 aprilie.

Preot Gheorghe Laurențiu Precup

Vers le coeur de l'Orthodoxie

Venu à l'Orthodoxie depuis peu, j'ai souvent considéré le fait de ne pas avoir vécu l'orthodoxie dès ma naissance comme une faiblesse.

L'environnement des orthodoxes de souche favorise leur ancrage dans la foi, car il baigne dans un milieu orthodoxe. Après avoir développé une sorte de complexe par rapport à ce manque de racines, je me suis aperçu que cette carence constitue en réalité une chance énorme, la chance d'aller à la rencontre et à la découverte de l'orthodoxie par mes propres moyens.

Evidemment il me faut des guides pour ne pas me perdre et je rends grâce à Dieu de m'en pouvoir généreusement. Chaque geste liturgique des prêtres

m'a demandé une explication. Il m'a fallu comprendre ce qui se passe durant les offices et la Liturgie en particulier.

Pour pouvoir moi-même perpétrer des gestes, il m'a fallu les remplir de sens, du Sens. Un signe de croix, une métanie, un baiser aux Icônes s'avèrent inconcevables sans que j'aie pu préalablement affirmer : « Je sais pourquoi je le fais. » Evidemment j'ignore encore beaucoup de choses que les orthodoxes de souche ont appris naturellement mais j'ai l'espoir que le temps et la foi combleront une partie de ces lacunes.

Sans racines mais aussi sans le poids des chaînes de quelque tradition, l'orthodoxie me permet de vivre pleinement l'exigeante Liberté que nous a donnée le Christ.

Florian Defferrard (Fribourg)

Was heisst eigentlich „în vecii vecilor“?

Das waren die ersten Worte, die ich in der rumänisch-orthodoxen Messe verstanden habe, und natürlich hat meine damalige Verlobte Ioana über die Frage gelacht. Später hat Pfarrer Laurențiu mir dann eine deutsche Übersetzung der Liturgie gegeben, und ich habe gemerkt, dass der Unterschied zur katholischen Messe gar nicht so gross ist.

Vergangenen Sommer haben Ioana und ich in Oradea geheiratet, und dadurch bin ich fast schon Mitglied der rumänisch orthodoxen Kirche geworden. Das ist für mich als getauften Katholiken natürlich immer noch etwas besonderes, vor allem, weil ich in der Messe längst noch nicht alles verstehe. Aber eine der Qualitäten der orthodoxen Liturgie ist ja auch ihr meditativer Charakter.

Fast schon beschwörend wird das besagte „în vecii vecilor. Amin“ immer wieder wiederholt, und natürlich wird jedes mal das Kreuz dazu geschlagen. Rechts herum selbstverständlich, nicht links herum, wie bei den Katholiken! So genieße ich „meine“ Heilige Messe oft mehr mit dem Herzen als mit dem Kopf.

Ganz ähnlich müssen sich damals die Katholiken gefühlt haben, bevor ihnen der Vatikan im zweiten

Vatikanischen Konzil 1965 endlich erlaubt hatte, die Heilige Messe in ihrer jeweiligen Landessprache abzuhalten. Davor war alles auf lateinisch, und noch meine Oma hat mir erzählt, dass die Frauen in den hinteren Reihen ganz einfach ein paar Rosenkränze gebetet haben, weil sie den Pfarrer, ausser während der Predigt, sowieso nicht verstanden haben... Doch zum Glück ist ein orthodoxer Gottesdienst alles andere als langweilig, da dürfen die Kinder beim Vaterunser zum Pfarrer kommen, Kerzen werden angezündet, und die Lieder kann ich auch mitsingen, ohne jedes einzelne Wort zu verstehen. Das Vaterunser bete ich ganz einfach auf deutsch, ebenso das Glaubensbekenntnis. Und die Predigt lasse ich mir von Ioana synchron ins Ohr übersetzen. Oder unser lieber Pfarrer Laurențiu erklärt sie mir nach der Messe persönlich.

So verstehe ich von Woche zu Woche ein bisschen mehr, und obwohl ich noch ein sehr junges orthodoxes „Kind“ bin, fühle mich doch schon sehr zu Hause in meiner kleinen rumänischen Familie. Ach ja, und wie eine Agape funktioniert, das habe ich gleich beim ersten Mal begriffen. Dazu braucht es keine Worte.

Arno Günzl (Basel)

Sfânta Lumină de Paști la Ierusalim - o mărturie

La începutul anilor '90, am fost pentru prima dată martor la venirea minunată a Sfintei Lumini. Aflat în fața Sf. Mormânt, lângă una din coloanele pe care se sprijină cupola bisericii *Anastasis* (în limba greacă înseamnă *înviere*), sub care se află Ediculul, capelă ridicată deasupra grotei Sf. Mormânt, după terminarea Vecerniei din Sâmbăta Mare, am văzut apariția Sf. Lumini.

În semiobscuritatea datorată stingerii tuturor lumânărilor, a candelelor din biserică și prin închiderea obloanelor de la ferestrele cupolei, s-au desfășurat procesiunile bisericilor nealcedoniene din Ierusalim. A urmat, într-o atmosferă de turbulență și vervă, procesiunea creștinilor arabi care cereau cu insistență venirea Sfintei Lumini.

Procesiunea a fost încheiată de slujitorii Patriarhiei Ierusalimului și ai bisericilor ortodoxe invitate, având în frunte pe Patriarhul Diodoros. După trei ocoliri ale Ediculului, cortegiul s-a retras în Biserica Învierii, iar Patriarhul, după ruperea sigiliilor, a intrat singur în încăperea Sf. Mormânt. Lungi minute de așteptare, în tăcerea pelerinilor...

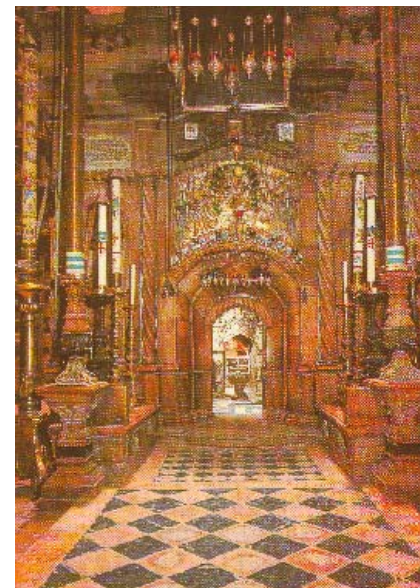
Și, deodată, explozie de

bucurie la apariția Sf. Lumini; inițial asemănătoare cu niște blitz-uri nesincronizate de aparate fotografice, care luminau marea icoană a Învierii de pe fațada Ediculului. În fracțiunile de secundă imediat următoare, lumini albăstrui-luminoase, ca fulgere pe cerul în furtuna, se plimbau sub cupola de deasupra Sf. Mormânt. S-au aprins spontan lumânările câtorva pelerini și candelă. Totul, într-o explozie de bucurie a celor prezenți: **Bucurați-vă!** În același timp, Patriarhul a ieșit cu făcliile aprinse, din care credincioșii și-au aprins lumânările: **Veniți de luați lumină din Lumină!** În câteva minute, toată biserica s-a umplut de focul lumânărilor aprinse. Trebuie știut că în primele momente, în flacăra focului primit, proprietățile luminii

recreate coexistă cu cele materiale: ea luminează, dar nu arde! Nu toți văd în același fel Lumina: unii văd la început o lumină puternică în cupolă, ca un foc, și își exprimă teama că ar putea lua foc biserica. Poate că așa se explică diferitele descrieri ale Sfintei Lumini, lăsate mărturie de pelerini de-a lungul timpurilor: „nor luminos, ploaie torențială de lumină, rouă, lumină din cer, Înger, porumbel” (egumenul Daniil – 1106; Sir John de Maudeville – 1322; Arhim. Arsenie – 1375 etc).

Între prima și următoarele mele participări la privegherea pascală, biserica a fost renovată. Obloanele ferestrelor cupolei au fost înlăturate. În locul semiobscurității cunoscute în așteptarea Luminii, era lumină ca ziua. Mă gândeam:

cum voi mai putea vedea venirea Sfintei Lumini? Puțin credinciosule! Iată minunea: Sfânta Lumină a venit și s-a văzut cu intensitate, mai puternică decât lumina zilei, și fără ca strălucirea ei să fie dureroasă pentru ochi!

Există multe minuni pe care numai iconomia lui Dumnezeu le orânduiește. Am văzut - în cei trei ani în care am participat la arătarea Sf. Lumini - mai multe persoane cărora li s-au aprins spontan lumânările de la lumina ce străbate spațiul bisericii pe deasupra mulțimii. O relatare mi se pare interesantă: fratelui unei măicuțe românce stabilite în Ierusalim, un om nu tocmai credincios, fumător și iubitor de vin, i s-au aprins spontan lumânările din mână și a devenit profund credincios, renunțând la fumat și alcool. Am cunoscut și două persoane care n-au văzut Lumina. Cum vedem Lumina? Prin iluminarea Duhului, afirma Tsekoura. **Întru lumina Ta vom vedea lumina** (Doxologia). În anul următor, una din ele a văzut-O!

Minunea Sfintei Lumini de la Ierusalim se repetă an de an și mărturisește – pentru cei care vor să vadă – **Adevărul** credinței pe care Biserica Ortodoxă l-a păstrat neschimbat, arătând **Calea** ce conduce la **Viață**.

Dr. Horia Popescu (Basel)

Sfântul Munte Athos

În viața noastră există anumite momente sau locuri de referință la care ne raportăm în mod constant. Folosind limbajul informaticii, putem spune că acestea sunt „puncte de restaurare”, sau „ultima configurație stabilă”. Oare de câte ori nu ne-am adus aminte de cât de bine și cât de întăriți duhovnicește eram odată, atunci când viața ni s-a tulburat, simțind că pierdem frâiele și perspectiva clară asupra orizonturilor noastre.

Întâlnirea unor oameni, locuri, un parfum, câteva sunete, ne pot aduce aminte de experiențe care ne-au marcat viața. De aceste repere este legat întotdeauna un dor de recâștigare a nevinovăției pierdute sau a unui oarecare paradis pierdut. Atunci sufletul ne îndeamnă: *Oare nu îți pare rău ce ai pierdut? De ce mai stai, întoarce-te, gustă din nou din acele bunătăți!*

Există în iubirea lui Dumnezeu această capacitate minunată de a reda fiului risipitor cele pe care le-a

pierdut, și chiar de a-i da mai mult decât a avut sau decât a meritat. Astfel, avem șansa de a redeveni ceea ce am fost, recâștigând cele pe care le-am pierdut vreodată. Nu trebuie să ne imaginăm că le vom avea din nou pe aceleași, ci mai degrabă înnoite sau transfigurate. Există pentru aceasta izvoare ale înnoirii, fie că sunt reprezentate de oameni, locuri, cărți, pline de harul înnoitor al lui Dumnezeu. Toate acestea pot fi regăsite împreună în spațiul mănăstirilor.

Înainte de toate, ele se întemeiază pe oameni. Aceștia au cedat certărilor sufletului și și-au întors viața doar către lucrurile care întemeiază binele. Ei sunt modele, pietre de hotar. Curățindu-și viața, pentru a-L închipui curat pe Hristos, monahii Îl fac pe Dumnezeu reper absolut al vieții într-un mod vizibil și palpabil. Și cu cât își trăiesc mai radical noua viață, cu atât mai prezent este Dumnezeu în lumea noastră. De aceea, cele mai căutate și iubite mănăstiri sunt cele unde rânduiala este mai aspră.

Unul din aceste locuri spre care se îndreaptă cei doritori de sănătate sufletească este Muntele Athos. Sfântul Munte – cum i se mai spune – se află în nordul Greciei, în peninsula Halkidiki care are o lungime de aproximativ 60 km și o lățime de 12–14 km. În capătul dinspre sud al peninsulei, vârful Athos se înalță la 2040 m deasupra Mării Egee. Deoparte și de alta a colinelor, au fost întemeiate de-a lungul secolelor 20 mănăstiri și multe schituri sau chilii.

Istoria Sf. Munte începe când Maica Domnului a pășit pe țărnițele acestea și, impresionată de atâta frumusețe, i-a cerut Fiului său să îi dăruiească aceste locuri spre moștenire. Și, într-adevăr, din viețile monahilor atoniți aflăm cât de mult poartă de grijă Maica Domnului acestui loc.

Încă din sec. IV–V, bărbați doritori de isihie au ales aceste locuri pentru nevoiță. Abia în sec. IX, Sf. Athanasie Atonitul, cu ajutorul împăratului Nikifor Fokas, rânduiește viața de obște a monahismului atonit, creând premisele fondării ulterioare a marilor mănăstiri.

Până în ziua de azi, în Sf. Munte au fost ridicate mănăstiri renumite în toată lumea creștină: Marea Lavră, Vatoped, Iviron, Simonos Petras, Schitul Prodromu, Schitul Lacu, etc. Ele au fost ajutate de popoarele ortodoxe și de domnitorii bizantini, români, slavi. Noi ne putem încredința că Țările Române au sprijinit foarte mult Sf. Munte, fie prin reconstruirea unor mănăstiri, fie prin susținere financiară. Pentru lumea ortodoxă, mănăstirile din Sf. Munte au fost adevărate centre ale culturii Bisericii. Dar cea mai prețioasă comoară a Muntelui Athos sunt oamenii care au trăit și care mai trăiesc acolo. Datorită rugăciunii și curăției vieților lor, noi

avem astăzi o cărare luminată spre taina existenței noastre.

Învățăturile unor oameni cu viață sfântă din secolele trecute, precum Sf. Grigorie Palama, Nicodim Aghioritul, Maxim Kavsocalivitul sunt de actualitate în dezlegarea problemelor de viață. În zilele noastre, Sf. Siluan, Cuviosul Iosif Isihastul, Cuviosul Paisie Aghioritul ne vorbesc încă și mai actual, referindu-se la problemele omului și ale societății moderne.

Ortodoxia pare conservatoare, Sf. Munte pare încremenit în vremi, dar adevărul este că indiferent de epocă cauzele durerilor omului sunt aceleași, la fel cum și sănătatea omului este una. Sănătatea noastră este Dumnezeu, care ne este viață. Boala omului din toate timpurile este îndepărtarea de Dumnezeu, ruperea de El. Iar medicamentele sunt cele pe care omul trebuie să le ia în fiecare zi: rugăciune, post, cugetarea la Dumnezeu, iubirea de aproapele, milostenia, îndurarea nedreptăților. De aceea

căutăm mănăstirile și Sf. Munte în mod special, pentru că acolo medicamentele acestea sunt de fapt hrană zilnică, „pâinea noastră cea de toate zilele”.

Emil Cosma (Villars/Glâne)

Dragă Occident, iartă-mă!

Rândurile de mai jos, cu respect față de cei ce vor arunca o privire asupra lor, se doresc în primul rând o mărturisire a ceea ce nu a reușit un ortodox în Occident.

Am plecat de acasă cu haina de cruciat, cu spatele drept, fruntea semeață. Știam că voi avea de înfruntat o lume secularizată, în care, după paradigma lui Nietzsche, „Dumnezeu nu a existat, iar dacă va fi fost vreodată, este de acum mort”. Nu m-am gândit practic, că deși sabia mea de cavalier se dorea călită în spiritul răsăritean profund, ea practica eutanasia pe scară largă: și mândria este un păcat.

Autosuficiența și mai ales ne iubirea de aproapele scandau, în aparenta mea atitudine creștină, jalnicul imn al judecății păcătosului. Prin urmare, ceea ce nu a reușit un ortodox în Occident a fost să dea o șansă lumii de aici, să abandoneze propria cruciadă și să se alăture celor ce luptă cu adevărat pentru Domnul. Este mult mai ușor să blamezi și să critici, decât să conlucrezi spre îndreptare. Între creștinul ortodox ajuns în Occident și cel din lumea de aici, a discuta despre depărtarea de Dumnezeu este superfluu, căci el este deja parte din lumea „îndepărtată” și de la el încolo începe *ortodoxia*, dreapta credință, și drumul către Dumnezeu...

Săbiile, armura și stindardul au căzut brusc: un ortodox în Occident nu a reușit să se despartă de iluzia inculcării Adevărului, ca pe un lucru care i-ar aparține firesc și exclusiv.

Ceea ce ar fi trebuit să adeverească un ortodox în Occident este drumul către camera sa, unde, „închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” (Matei 6, 6)

Lupta propriei deveniri, într-o lume care aduce cu sine ispite, nu mai multe, ci de altă natură, grija față de luminile lumii din care a plecat, pe care trebuie să le poarte în suflet și să le aprindă pe chipul celor care le-au uitat, pentru ca așa să prindă curaj, și unii și alții, să ducă mai departe crucea, pe drumul pe care și l-au ales. Să adeverească, spuneam, valoarea familiei: „maternitatea, paternitatea și frățietatea - ne spune sociologul Ilie Bădescu - sunt cadre de trăire în și prin care se naște spiritual insul”, urmând „cadrul desăvârșit al dezvoltării sufletești - slăvirea Tatălui ceresc, frățietatea întru Iisus Hristos și trăirea întru Duhul Sfânt și în cultul Maicii Sfinte.”

Unitatea comunității din care facem parte este esențială căci suntem nu mulți în locurile acestea și este păcat în sensul adevărat al cuvântului să nu vedem în românul de lângă noi, chipul lui Hristos.

Eleonora Rodica Iordache
(Basel)

Trup și suflet pentru Înviere

Încă de la nașterea sa, creștinismul s-a dovedit a fi cu totul altceva decât un nou curent filosofic în peisajul și așa suprasaturat al epocii, s-a arătat a fi mai mult decât o nouă religie între celelalte ale vremii. Timpul relativ scurt, raportat la aria sa de răspândire, au frapat societatea civilă de atunci, astfel încât primii creștini au îndurat grele persecuții din partea autorităților care îi numeau, în derâdere, „*tertium genus*” („a treia rasă”) sau „*infructuosi negotiis*” („nefolositori societății”).

Creștinismul s-a dovedit a fi un nou *mod de viață*, care aduce singurul lucru nou sub soare: **Învierea**. Și asupra ei vom stărui. Sf. Pavel, inițial persecutor al creștinilor, convertit mai apoi în chip minunat, devine „apostol al neamurilor” predicând vestea cea bună, **Învierea**, biruința vieții asupra morții. Linia predicii pauline urmează firul roșu al unei vieți noi, concentrând și raportând împlinirea existenței umane la Învierea lui Hristos, Care S-a făcut începătură învierii noastre: „*Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură a învierii celor adormiți.*” (I Cor. 15, 20)

Memento mori! Pentru creștinii din toate timpurile, dar și pentru noi cei de astăzi, acesta este un îndemn vrednic de urmat. Creștini fiind, gândim la moarte și mai ales

la faptul că ar fi absurd ca existența noastră să se sfârșească odată cu momentul morții. Așadar, trăind cu nădejdea învierii, cugetăm dincolo de moarte. Posibilitatea învierii o avem în mod real pentru faptul că Hristos a asumat în Persoana Sa întreaga fire omenească. Pentru că ceea ce n-ar fi asumat n-ar fi mântuit, ne spun Sfinții Părinți. Meditând la moarte ca fiind o poartă spre înviere, în momentul trecerii, Sfântul Pavel va fi prezent, întrebând din nou: „*unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?*” (I Cor. 15, 55).

Suntem chemați către o datorie sfântă: de a avea parte de Hristos Cel înviat, de Sfintele Taine, de Înviere, de mântuirea noastră până la urmă. Aceasta nu se poate împlini fără Dumnezeu-Om, Care este Hristos, Viața lumii. Nu peste multă vreme vom grăi unii altora cuvintele vieții, un salut etern al vieții veșnice: „Hristos a înviat!” - „Adevărat a înviat!” Grăindu-le, să le și trăim, și să rămânem **trup și suflet pentru Înviere**. Să fim vii și iubitori de veșnicie!

Drd. Radu Tănase (Fribourg)

Cronica parohială

Vizite Episcopale

Sâmbătă 25 februarie 2006, ÎPS Iosif, fiind în Elveția, s-a întâlnit la Berna cu Ierod. Timotheus, Pr. Florin Vasiliu, Pr. Dan Moldovan, Dl. Mircea Ianculescu și Pr. Laurențiu Precup, unde s-au discutat diferite probleme pastorale
Duminică 22 Ianuarie 2006, PS Sofian Brașoveanul a săvârșit Sf. Liturghie la Fribourg

Botezuri

4 martie 2006 – Kewin Alex (Biserica din Basel)

Înmormântări

14 martie Dl. Radu Nisipeanu (Biserica Sf. Thereza - Fribourg)

Sfeștani și sfințiri de case

Fam. Ioan Panduru (Bern)	Fam. Arno Günzl (Basel)
D-na Gabriela Zahnd (Spiez)	D-le Simona și Ștefana Gavătă (Basel)
D-na Alina Țiulete (Delémont)	

Sărbătorile de Crăciun 2005

Un grup de credincioși din parohia noastră, împreună cu studenții teologi de la Fribourg, au adus vestea Nasterii Domnului cântând colinde la casele mai multor familii din Berna, Fribourg și Basel:

Fam. Filipescu (Bern)	Fam. Calleja (Basel)
Fam. Zgârdea (Bern)	Fam. Dumitriu (Basel)
Fam. Tănase (Schönbühl)	Fam. Pocol (Corminboeuf)
Fam. Savopol (Marly)	Fam. Schor (Fribourg)
Fam. Jaquet (Marly)	Fam. Meyer (Marly)
Fam. Ciobanu Saluce (Fribourg)	Fam. Dinu (Fribourg)
Fam. Pilloud (Fribourg)	Fam. Ratcovici (Fribourg)

Cateheze

Ca și până acum, catehezele se vor ține vinerea după vecernie.
Teme pentru lunile următoare: Mila, Dragostea, Minciuna, Judecata aproapei, Grijile acestei lumi

Site-ul parohiilor Berna-Fribourg și Basel

Cu ocazia sărbătorilor de Paști va fi lansat site-ul parohiei Berna-Fribourg:

www.parohie-berna-fribourg.ch

Site-ul parohiei Basel va fi de asemenea lansat în curând.

Program liturgic (aprilie – iulie 2006)

Parohia „Sf. Andrei” Basel

- **Joi 20 aprilie**, 19.30 - Denia celor 12 Evanghelii
- **Duminică 23 aprilie**, 9.15 - **Înviearea Domnului**, Sf. Liturghie urmată de agapa pascală
- **Vineri 5 mai**, 19.30 - Vecernie cu cateheză
- **Duminică 14 mai**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie
- **Vineri 19 mai**, 19.00 - Vecernie cu cateheză
- **Duminică 28 mai**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie
- **Vineri 2 iunie**, 19.30 - Vecernie cu cateheză
- **Duminică 4 iunie**, **Pelerinaj la cimitirul eroilor din Soultzmatt (Franța)**, unde se va săvârși Sf. Liturghie, urmată de slujba parastasului și un picnic
- **Duminică 11 iunie**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie
- **Vineri 16 iunie**, 19.30 - Vecernie cu cateheză
- **Duminică 25 iunie**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie
- **Duminică 9 iulie**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie
- **Vineri 14 iulie**, 19.30 - Vecernie cu cateheză
- **Duminică 23 iulie**, 9.15 - Utrenia, 10.30 - Sf. Liturghie

Pentru orice serviciu religios sau pentru probleme legate de viața pastorală, credincioșii se pot adresa Părintelui Laurențiu Precup – tel. 078 631 76 48 sau 032 422 69 93; email: gheorghelaurentiu.precup@unifr.ch

Sf. Liturghie și Vecernia vor avea loc în Capela Căminului Studențesc Catolic, situată în Herbergsgasse 7, 4051 Basel (Strada se formează din Str. Petersgraben, între Kantonspital și Petersplatz; Autobuz 34, Tramvai 11: Stația Kantonspital; Tramvai 6, 8, 11, 14, 15, 16: Stația Schifflaende)

Program liturgic (aprilie – iulie 2006)

Parohia „Sf. Mare Mc. Gheorghe” Berna–Fribourg

- **Marți 18 aprilie, 18.00 – Denie (Fribourg - Albertinum*)**
- **Vineri 21 aprilie, 19.00 – Denia Prohodului Domnului (Berna - Inselspital)**
- **Sâmbătă 22 aprilie, 22.00 – Slujba Învierii (Berna - Inselspital)**
- **Duminică 23 aprilie, 17.00 – A doua Înviere, Vecernia urmată de agapa pentru hramul parohiei noastre (Berna Inselspital)**
- **Luni 24 aprilie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie, (a doua zi de Paști) (Fribourg)**
- **Duminică 30 aprilie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie, (Fribourg)**
- **Duminică 7 mai, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie urmată de agapă (Berna - Inselspital) (C. Ref.). Întrunirea consiliului parohial**
- **Vineri 12 mai, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- **Duminică 14 mai, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie, (Fribourg)**
- **Duminică 21 mai, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie (Berna - Inselspital)**
- **Vineri 26 mai, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- **Duminică 4 iunie, Pelerinaj la cimitirul eroilor din Soultzmatt /Franța, unde se va săvârși Sf. Liturghie urmată de slujba parastasului și un picnic**
- **Vineri 9 iunie, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- **Duminică 11 iunie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie, (Fribourg)**
- **Duminică 18 iunie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie urmată de agapă (Berna - Inselspital) (C. Ref.)**
- **Vineri 22 iunie, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- **Sâmbătă 24 iunie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie, (Fribourg)**
- **Duminică 2 iulie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie urmată de agapă (Berna - Inselspital)**
- **Vineri 7 iulie, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- **Duminică 16 iulie, 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie urmată de agapă (Berna - Inselspital)**
- **Vineri 21 iulie, 19.00 – Vecernie cu cateheză (Berna - Inselspital)**
- Slujbele continuă conform programului **în prima și a treia duminică** din lună: 9.15 – Utrenia; 10.30 – Sf. Liturghie; **Slujba Vecerniei** urmată de cateheză și discuții se va face ca și până acum de la orele 19.00.

** În lunile următoare, toate slujbele de la Fribourg se vor săvârși la Albertinum.*

Pentru orice serviciu religios sau pentru probleme legate de viața pastorală, credincioșii se pot adresa Părintelui Laurențiu Precup – tel. 078 631 76 48 sau 032 422 69 93; email: gheorghelaurentiu.precup@unifr.ch
